

R i a d ó

Szeretném, ha hangom harsonaszó lenne,
 Élőket, holtakat vészre keltegetne. —
 Ha belesikoltna Trianon éjibe
 S legjobban, legjobban a sirok mélyibe. —
 Süppedő sirokba leharsogná jajunk:
 Látjátok-e milyen elesettek vagyunk!?
 Olyan az életünk, mint egy lidérc-álom:
 Ránkfekszik, agyonnyom az idegen járom!

Pirossapkás hősök,
 Negyvennyolcas ősök!

Látjátok-e fentről erőtlen karunkat,
 Szégyenpirtól piros, tüzelő arcunkat?
 A sok vérrel szentelt országunk négy tája,
 Dicsőségtek helye, — keselyük tanyája!
 Van-e nyugalma porló csontotoknak,

Hiszen felettetek,
 Kósza idegenek

Léptei dobognak?!

Mócok uraskodnak a csiki hegyeken,
 Ujra sir a magyar Zalatnán, Enyeden!
 Tudtok-e nyugodni, hisz rab a Felvidék?
 Tudtok-e pihenni: köröttünk minden ég!

Ó, fel! Fel! Ébredjetek!

Ti mélyen alvó csont-ezredek!

Harsogjon újra, zengjen az ének,
 Klapka indulója: „Fel, fel vitézek...”

Halott katonák, elnémult gárda:
 Jöjjetek, hisz a szabadság várja
 A bátor lelketek!

Damjanich fiai, Guyon katonái,
 Kishitű m a i k n a k dicsőült apái:

Fel, fel! Ébredjetek!

Porló csontotokat, mely szerteszóródott,
 Melyet olyan drága föld takar:

Hordja egybe a vihar, az orkán,
 Adja ki a korhadó, avar!

Jöjjetek! Ébredjetek!

Ti alvó csont-ezredek!

.....

S ha megindul a halott hadsereg,
 Megy újra, rohan... a föld megreteg:
 Bem apó kardja Erdélyre mutat,
 Damjanics Bánátba vágja az utat
 S egy halott gárda élén Görgey
 Felvidék szívé, Kassát döngeti!...

Ó, ébredjetek! Jöjjetek!
 És a gárdában, köztetek
 Ott leszünk mi is veletek
 S a negyvennyolcas helyeket
 És mindent visszaszerzünk!!
 Az Istenünkre esküszünk!!

Lévai Hábrik István.

A m i z á s z l ó n k

Fogd, tartsd erősen a zászlót!
 Markold meg, testvér szilajon:
 Beletép a félvilág szele,
 Tépdesi dühödten, vadon!
 A három színt, a szentet, dicsőt,
 Szaggatja félvilág dühe!...
 Ha erősen fogod, szent marad,
 Tiszta, sértetlen és üde!

Fogd, emeld magásra a zászlót,
 Hagy érje napfény, levegő
 Skíáltsd ércesen, ha kell: vadul,
 (Ne legyen hangod remegő!)
 „E zászlót, e drága selymet,
 Ne bánts, sértse senki se!
 E zászló él és három színe
 Egy nemzet élő, szent hite!

Ez lengett század-éveken át
 Veszélyben, harcban ragyogón,
 Küzdelmes, véres, drága multunk
 Van rajt' a háromszín-lobogón!
 Szaggatta, mardosta ezerszer
 Tatár, török viharzó szele
 S nem bírtak és most sem bírhatnak
 Az apró duvadak sem vele!

E lobogót lengette hajdan
 Rákóczi az ország négy táján
 S vitték előre a kurucok
 Bercsényi sok dicső csatáján!
 Ez takarta az elesettet,
 Ez volt ez a büszke szemfedő,
 E zászló a mi dicső multunk
 S ebben él a magyar jövőndő!

Amikor Kossuth Lajos üzent
 A semmiből-nőtt honvédsereg
 A Hazát, a szabadságunkat
 E három szín alatt védte meg!
 S a világégés, hogy ránkszakadt,
 Ezer poklon, félvilágon át
 Hordozták a dicső lobogót
 A vasöklű magyar katonák!

És most, a sok dicsőség után,
 Tépdesi lobogónk szent selymét,
 Sárba akarja tapodni most
 A méltatlan, gyáva ellenség!
 Golyó, kard-vas megszagghatja:
 Csak fénye, szentsége lesz nagyobb,
 De hullaféreg meg ne rágja
 S a zászló újra dicsőn ragyog!"

Fogd, tartsd erősen a zászlót!
 Markold meg, testvér szilajon:
 Beletép a félvilág szele,
 Tépdesi dühödten vadon!
 A három színt, a szentet, dicsőt,
 Szaggatja félvilág dühe...
 Fogd erősen és az szent marad,
 Tiszta, sértetlen és üde!

Lévai Hábrik István.